

«Agraeixo als pares haver-me transmès la fe»

Marc Teixidor Viayna és un dels vint-i-set preveres de l'Opus Dei ordenats el 22 de maig a Roma per Mons. Gänswein. Nascut a Barcelona fa trenta-dos anys. Llicenciat en Dret per la Universitat Rovira i Virgili. En acabar la carrera es va traslladar a Roma per realitzar els estudis eclesiàstics.

31/05/2021

Sant Josepmaria deia que el noranta per cent de la vocació la devíem als nostres pares. Mn. Marc Teixidor afirma convençut que "aquesta frase no només la ratifico sinó que en el meu cas n'augmentaria el percentatge".

Som en l'Any de la Família que el Papa Francesc va inaugurar el passat 19 de març amb motiu del 5è aniversari de la publicació de l'Exhortació Apostòlica 'Amoris Laetitia' sobre la bellesa i l'alegria de l'amor familiar.

Què en diria del paper de la família, l'escola i els amics en la seva vocació?

Agraeixo als pares haver-me transmès la fe. I els agraeixo que m'hagin continuat parlant de Déu també a l'adolescència, quan t'arriba l'edat en què et rebotes una mica amb tot. Ho van fer amb paciència, amb tacte, deixant-me moltíssima

llibertat i respectant-me sempre.
També he rebut un gran exemple
dels germans.

Pel que fa a la vocació, és cert que els
hi dec als pares bona part del
descobriment de la crida de Déu,
però els hi dec moltes llums que
m'han ajudat a continuar essent
fidel. Em venen al cap dos exemples.
Pel que fa a la llibertat, recordo que
quan volia incorporar-me
jurídicament amb divuit anys a
l'Obra, la mare em va agafar i em va
dir, molt seriosa, que actués
lliurement, que fes allò perquè em
donava la reial gana de fer-ho i no
per por, per pressió o per acontentar
no se sap qui. M'ho va repetir anys
després abans d'incorporar-me
definitivament a la Prelatura, i m'ho
va repetir encara fa uns mesos, quan
li vaig comunicar que em feia
sacerdot.

En alguns moments de dubte i de fosc, recordo haver anat amb el pare a prendre una cervesa i unes patates braves al bar Tomàs, al carrer Major de Sarrià, probablement les millors braves de Barcelona. En una d'aquelles converses, el pare em va dir que a la vocació mai no hi ha certeses absolutes, ni seguretats totals ni plans preconcebuts; que són històries que s'escriuen amb la voluntat generosa i arriscada de voler caminar cap endavant donant-se del tot, sense mirar contínuament cap enrere. Porto aquestes paraules gravades a la memòria i m'han ajudat molt sempre.

Pel que fa a l'escola, vaig estudiar al col·legi La Farga, i quan als amics, déu-n'hi-do, els records són molts. Tinc molts amics que recentment s'han casat, que han portat al món criatures; molts no ho han tingut fàcil, gens fàcil. A més de sentir-me'n

orgullós, m'han donat una lliçó de maduresa sobrenatural i humana, d'entrega, de fe i de fidelitat que també les demano al Senyor per a mi. Tinc molts amics que no creuen en Déu o que no practiquen la seva fe; són persones profundes, que busquen respostes i et plantegen interrogants que toquen el moll de l'ós de l'existència; això per força t'esperona a madurar en la fe, en la convicció que Jesucrist té les respostes que busquen i en l'esforç per intentar que el descobreixin.

Ha estudiat Teologia i té la llicenciatura i el doctorat en Dret canònic.

Justament vaig poder defensar la tesi a finals de l'any passat. He tingut la sort de tenir com a director de la tesi monsenyor Joaquín Llobell, un mestre en el dret processal canònic i un savi que amb molta paciència i rigor m'ha anat encarrilant.

El tema que he investigat és un aspecte una mica tècnic dels processos judicials en l'Església, que té a veure amb la facilitat que l'ordenament canònic dóna per tal que siguin revisades algunes causes, com les matrimonials, quan hom sospita que malgrat ser ferma la sentència pot ser injusta. Això sí, em va sortir un *totxo* força notable; compadeixo als membres del tribunal que se la van haver de llegir. Ara n'estic ultimant la publicació, que espero tenir llesta abans de l'estiu.

Crec que s'està especialitzant en temes del Tribunal de la Rota. Donat que estem en l'any de la família, ens podria dir alguna cosa de com el Tribunal pot ajudar els matrimonis?

Especialista, especialista... Diria molt menys: senzillament estic fent el curs

que organitza la Rota Romana per habilitar-me com advocat eclesiàstic.

A l'Església, des de fa molt de temps es confia al procés judicial canònic determinar si un matrimoni és nul. La Rota Romana és un tribunal que té jurisdicció universal i que dedica la major part de la seva activitat judicial a les causes de nul·litat matrimonial, en general en grau d'apel·lació. O sigui, que d'entrada li toca tractar casos de crisi, perquè ningú va a judici quan tot rutlla bé i no hi ha problemes.

Es tracta d'oferir als esposos no una solució pràctica de la controvèrsia, sinó una eina qualificada per discernir la veritat sobre el vincle, que pels batejats és un sagrament, o sigui, una cosa de la qual un no pot disposar com li vingui de gust. És tracta d'entendre si, en el moment de contraure allò que han contret, és o no és un matrimoni. Perquè hi ha

casos en què no n'hi ha hagut matrimoni: per impediments, per vicis en el consentiment, per incapacitat...

Amb la seva jurisprudència, és un tribunal que pot ser un altaveu per difondre la veritat sobre el matrimoni i la família, i que pot orientar altres tribunals d'arreu del món a l'hora d'ajudar els esposos a discernir qualificadament sobre la veritat del seu estat.

El passat vint-i-dos de maig van ser ordenats amb vostè vint-i-sis fidels de l'Opus Dei. Podem afirmar que Déu segueix cridant els joves al sacerdocí?

Ell mateix ens va garantir que no ens deixaria sols, ens va dir que la collita era abundant, però que els segadors eren pocs, i que calia pregar a l'amo dels sembrats per tal que hi enviés més segadors.

A mi em sembla que els capellans són, per dir-ho així, una obsessió de Déu, d'un Déu que s'ha entossudit en no deixar-nos sols. I és una dèria ben bona, perquè no és una d'humana, sinó divina. És Ell qui esperona, qui sacseja; no som nosaltres, no som fites humanes autogestionades i autoassolides. És Déu qui dona la llum per veure i la força per acollir aquesta crida.

Déu s'ho ha manegat amb gràcia, perquè encara que a l'Església s'han viscut èpoques molt difícils en què els cristians les han vist de tots colors, aquesta tossuderia divina recorre d'una manera admirable tota la història de l'Església. La crisi dels abusos ens ha fet molt conscients que també hi hagut ombres molt tenebroses, i caigudes, i coses execrables que no admeten atenuants, això és ben cert. Al mateix temps, no han mancat capellans entregats, vibrants, amb ganes;

capellans que han portat Déu als homes i els homes a Déu. Jo dono gràcies a Déu per haver-ne conegut força, que s'han deixat la pell pel Senyor i la seva Església, i que han viscut una vida que, sense ser fàcil ni senzilla, ha estat una vida que ha donat llum als altres, una vida que ha estat plena, amb la major de les plenituds que qualsevol pot imaginar.

El Papa Francesc va pronunciar una frase rodona que deia que volia "pastors que facin olor d'ovella". Com l'entén vostè? Quin paper creu que ha de tenir el sacerdot avui?

Quina gran pregunta! Fa pocs dies em deia una persona, referint-se a nosaltres, als nous preveres recent ordenats: "Vosaltres heu estudiat molt; però ara us toca aprendre-ho". L'observació em va fer rumiar, i pensava en mi, en un capellà tot just

ordenat, acabat de sortit del forn: hi ha molta il·lusió, moltes ganes de fer, un ideal que t'engresca, molta formació rebuda, ganes d'ajudar i de canviar les coses... però cal fer-se càrrec de la situació on es troben les persones, ser on són elles, anar-les a cercar; cal escoltar molt, cal comprendre, cal ser molt pacient, cal tenir iniciativa, cal integrar les dificultats que tots trobem en el nostre dia a dia...

El sacerdot –avui i sempre –cal que sigui un home que, amb límits i misèries, esdevé pont entre Déu i els homes, que porta als homes a Déu i Déu als homes. I, per això, a mi em sembla que com a capellans necessitem ser homes d'oració, homes que pregunten, que tenen tracte amb Déu, que tenen al Senyor ficat dins. Si no és així, és fàcil acabar portant a la gent les nostres teories personals, que seran més o menys interessants, però que són una cosa

més aviat de poc relleu quan allò que cal portar és Jesucrist, que és la veritat que sempre pot alliberar els homes en qualsevol temps i moment.

Al mossèn toca oferir i ajudar a recórrer un camí ajustat a cadascú per arribar al cim. No es tracta de pactar amb el que va errat, o de dir que un no pot arribar a un cim i que per tant no té més remei que conformar-se amb un cim més baix. La veritat aigualida és una mentida ben embolicada. Es tracta de traçar un pla inclinat, d'ajustar-se als ritmes i a les situacions, pujant a poc a poc i acompanyant, sense renunciar a l'ideal, al cim, que és Crist. I, al final al cim s'hi arriba, perquè és Déu qui empenta. Tenir olor a ovella jo ho entenc una mica així: comprendre amb tendresa i pacient misericòrdia la situació de cadascú, saber acompanyar i donar un cop de mà tenint sempre la vista posada en el cim on es vol arribar i confiar que

Déu està entossudit a portar-nos a tots a prop d'Ell. I saber que nosaltres, preveres, estem fets de la mateixa pasta que els altres, i que necessitem aprendre molt dels altres.

Que Déu ens cridi personalment i ens convidi a seguir-lo, interpel·la i activa la nostra llibertat o la limita?

A mi em costa entendre la llibertat com una absència de límits. Em penso que la realitat del món i de la vida mateixa palesen que aquesta visió és insuficient. La llibertat que cerca deslligar-se de tot, no estar vinculat per res ni a res, a mi sembla una cosa trista –difícil i cansada– ; tant trist com un parell de sabates noves dins d'una vitrina per por a que es gastin si es fan servir. Personalment prefereixo calçar-les, prefereixo gastar-les recurrent algun camí que valgui la pena.

Quan Déu crida, i quan nosaltres decidim ser seus, em penso que llavors és quan més llibertat assolim, i quan nosaltres som més nosaltres. Perquè d'Ell venim i a Ell tornem, i escollir-lo a Ell és escollir el que som de debò, allò que plenament som. Escollir Déu, viure per Déu, és com tornar a casa, és ser totalment originals perquè tornem a l'origen, com deia el geni que era l'Antoni Gaudí. En la meua breu experiència, he experimentat coses que han sortit malament, coses que no han funcionat com jo esperava, sorpreses, però m'he sentit sempre l'home més lliure del món. He experimentat, de manera paradoxal, com Déu t'acaba donant de manera molt més gran i sublim allò que a tu et semblava que perdies quan el seguies.

Un cop ordenat, quin serà el seu destí?

Pel que fa al destí proper, en principi m'esperen encara uns anys a Roma, donant un cop de mà en tasques docents a la Facultat de Dret canònic de la Pontifícia Universitat de la Santa Creu. I naturalment, col·laboraré en les tasques pastorals de la Prelatura que se m'encomanin a Roma.

Ja té data i lloc per la Missa Nova?

Si tot va bé, tindrè el gust de celebrar-la a Barcelona, passat l'estiu. M'agradaria celebrar-la a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià; ha estat la meva parròquia de nano, on vaig participar a les activitats de l'esplai, i és la parròquia actual dels pares.

opusdei.org/ca/article/entrevista-marc-teixidor-viayna/ (20/05/2025)